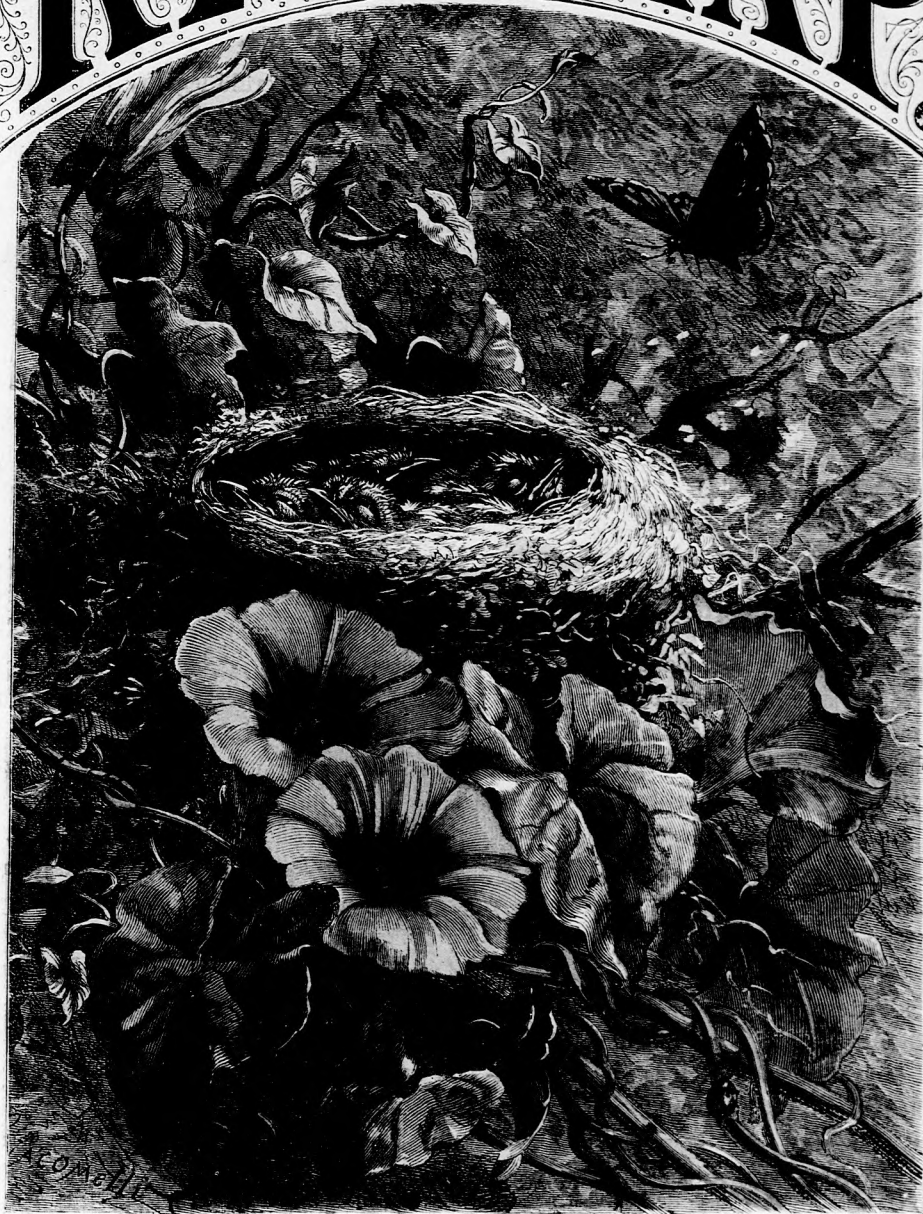

mér.
onka
rgit.
yula
dön,
enni,
nd és
ista.
Sán-
Baur
La-
lders-
Cser-
fürst
chke
énke,
urkas
argit
rma,
Nagy
Zzeb-
zella,
alter
Bak
chle-
Köll-
z Te-
szöly
a és
rfejeő
stván
bián-
Denk
Pál
Teré-
na és
argit,
r, Gá-

LAP«
k szá-
rejt-
t utó-
dték :
Mar-
Unger
Sik-
ula és
án Ist-
izella,
István
sz Te-
Bíró
ry Lő-
abinyi
os.

mm-épület
alat.

KIS LAP

A FÉSZEK. (Lásd a 271. lapon.)

A TITKOS ELLENSÉG.

— Elbeszélés. —

(III. folyt.)

BANDI, ki semmi rosszat sem követett el, tovább akart menni, de őt is megállították.

— Mit akarnak velem? kiáltá bosszusan. Én nem vétettem senkinek, ereszenek!

— Ohó, kedves barátom, csak esendesen! szólt a csendbiztos. Majd megváltik, nem voltál-e te is ott annál az éjjeli rablásnál.

— Miféle rablásnál? Én soha sem bántottam senki jószágát!

— Jól van, jól! Ha ártatlan vagy, majd kiderül s akkor a bíró szabadon bocsát. De mert a főbűnös társaságában találtunk, tehát besétálsz te is a hüvösre. A bíró előtt majd tisztázhatod magadat.

Hiába ellenkezett Bandi, hiába kért, könyörgött, a csendbiztosok csak a mellett maradtak, hogy kötelességük minden gyanus embert elfogni. Végre Bandi belenyugodott és így szólt:

— Ám legyen, de legalább engedjék meg, hogy még egy sürgős dolgunkat elintézzük . . . tisztába kell hoznunk egy szegény jó fiu dolgát . . .

— Arra most nincs idő! felelék a csendbiztosok.

Ezzel aztán vége volt mindennek, a két foglyot megkötözték és azonnal bekísérték a szomszéd városba, a megyeház börtönébe. Így tehát Marika hiába hívatkozott rájuk, bizony nem lehetett rájuk találni.

Három vagy négy hét mult azóta. Bandi a többi, igazi bűnösökkel együtt ott ült a tömlőczben és nagy fáradságába került, míg végre sikerült bebizonyítani, hogy ő nem követett el semmi rosszat, ő csak afféle dologkerülő legény, aki csupa restségből rosz társaságba szokott keveredni, de mégis becsületesebb, hogysen gonoszságra vetemednék. Ekkor aztán szabadon bocsátották, mehetett haza.

Bizony nem valami jókedvűen ment haza, mert ha már azelőtt is kerülték, megvetették az emberek, most csak még inkább meg fogják vetni, talán el sem hiszik, hogy ártatlanul ült a börtönben. De hát mégis csak haza kellett mennie, ott lakott szegény öreganyja, ott legalább volt hajléka.

Már esteledett, midőn hazatért s amint az utcán végig ballag, találkozik Sándor nagymamájának öreg kertészével. Az öreg megpillantván Bandit, fölkiáltott:

— Nini, hiszen itt van Bandi! Ugyan sokáig oda voltál! . . .

— Hát aztán? felelé Bandi roszkedvűen. Kinek mi köze hozzá?

— No no fiam, soha se haragudjál . . . hiszen nem is téged kerestünk tulajdonképen, hanem egy pajtásodat, akivel legutóbb együtt láttak amott a kert mögött, a mezőn. Talán tudsz róla valamit. Nagyon fontos volna megtudnunk, igaz-e, hogy az a te pajtásod fel tudná deríteni a tanárur kutyája történetét.

— A kutya történetét?

Bandi, saját bajai miatt elkeseredve, bizony már régen megfeledkezett erről az egész dologról, csak most jutott is-

mét eszébe; de olyan rosz kedvű volt, hogy most sem igen törődött vele és közönyösen mondá:

— Mi közöm nekem akármiféle kutyta történetéhez?

— Jól van no, hiszen nem mondom, hogy neked részed volt benne, csititá az öreg. Csak úgy gondoltam, hogy talán tudsz valamit te is a dologról . . . bizony jót cselekednél, ha megmondanád, amit tudsz . . . Szegény Sándor urfi is jó volt hozzád mindig, megérdemelné, hogy háladatos légy. Bizony azt hiszem, vissza sem kerül a jó gyermek többé. Pedig mióta elment a háztól, olyan szomorú minden, úgy hiányzik mindenkinek az ő vidám bohóskodása, jó kedve; mintha az egész ház és udvar kihalt volna.

— Hát hová ment?

— — Elküldte a nagymamája egyik rokonához, mert itthon úgy elbusulta magát, hogy már félteni kellett az egészségét. De én azt hiszem, ott sem fog megvigasztalódni, míg tisztázva nem lesz a szégyentől.

— No's hát mért nem tisztázza magát?

— Mert nem lehet . . . semmikép nem tudunk nyomára jutni, ki követte el azt a gonosz csínyt; csak annyit tudunk, hogy egy ember, akit te ismersz, tud valamit a dologról. Hát csak azért kérdeztelek. De ha nem akarsz róla beszélni, hát Isten veled!

Bandi egy pillanatig mintha gondolkozott volna, aztán szólni akart, de az öreg kertész nem várt tovább, hanem megfordult és hazament.

Másnap délelőtt, amint az iskolában javában folyt az előadás, egyszerre izenet érkezett a tanárhoz, ki sietve távozott. A fiuk ugyancsak bámultak e szokatlan eseményen, de még inkább meg voltak lepve, mikor rövid idő múlva az iskola-szolga benyitott és így szólt:

— Bokros Jenőt hívja az igazgató ur. Azonnal menjen az igazgató ur szobájába.

Mindnyájan csodálkozva néztek Jenőre, Jenő pedig halálra vált; látni lehetett, hogy nem valami kellemes dolgot vár. Valóban, hetek óta rettegett Jenő e pillanattól, hetek óta nem volt nyugalma s akármit megtett volna, csak visszavarázsolhatta volna az iskolába Sándort, kit gonosz módon épen ő üzött el. Amióta a derék, vidám fiú nincs itt, azóta mintha az egész iskola más képet nyert volna. Mindnyájan jó barátai voltak, mindig róla beszéltek, Jenőtől pedig félrehúzódtak, mert bár nem tudtak rá semmit bizonyítani, annyit észrevettek, hogy Jenő nem barátja; hiszen épen ő árulkodott Sándor ellen. Aztán hire járt a fiuk közt, hogy Sándor beteg lett, talán meg is hal és ennek is ez a gonosz lesz az oka, aki a derék fiút olyan csuf gyanuba keverte. Ezt mind hallani kellett Jenőnek s szólan nem mert, bevallani nem merte bünet. És ha mégis mind hiába, ha mégis kiderül? Remegve gondolt erre s ezért sápadt el, mikor most oly szokatlan időben az igazgató elébe idézték. Igyekezett azonban nyugodtnak látszani s gyorsan kisietett a teremből.

(Vége következik.)

MILYEN A FÖLD

a többi csillagokról tekintve.

AFÖLD, melyen élünk, melyen falvaink és városaink vannak, egyenesnek látszik, pedig gömbölyű, miként azt bizonyosan kis olvasóim közül is sokan olvasták és tudják. Azt is tudjátok talán, hogy a föld, bár állni látszik, nem áll igazán, hanem forog és mozog a nagy világűrben, épen úgy, mint a többi csillagok, mert hát a föld sem egyéb, mint csillag, még pedig egyike a legkisebbeknek.

Ha tiszta, felhőtlen éjjel az égboltozatra tekintünk, megszámlálhatatlan mennyiségű csillagot látunk fényesen ragyogni és úgy látjuk, mintha azok a csillagok mind nagyon kicsinyek volnának. Pedig a valóságban azok egykettő kivételével mind nagyobbak, mint a mi földünk s kicsinyeknek csak azért látszanak, mert végtelen távolságban vannak tőlünk, sok millió és száz millió mérföldnyire, ami olyan távolság, hogy tulaj-

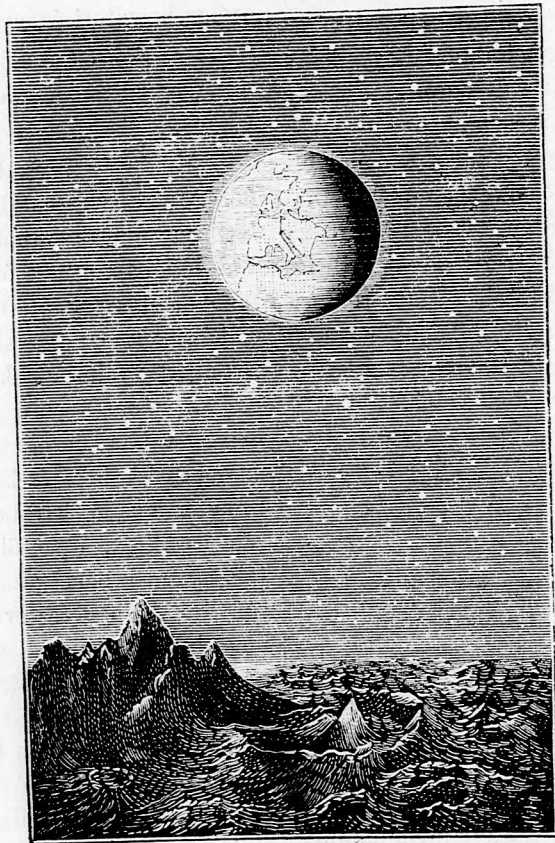
donképen fogalmunk sem igen lehet róla, csak tudományos számíttással derítik ki a csillagászok. Olyan óriási messzeségből aztán természetesen igen kicsinyeknek látszanak.

De ha azokat a nagyobb csillagokat mi olyan kicsinyeknek látjuk, vajjon milyennek látják viszont ott a mi földünket? Persze, föltéve, hogy van azokon a csillagokon élő lény, amit nem tudhatunk.

Földünkhöz legközelebb levő égi test a hold, mely tulajdonképen a föld kísérője s mert legközelebb van, tehát igen nagynak is látjuk. Hogy a holdon nem laknak élő lények, azt a csillagászok kiderítették; de ha laknának és vizsgálnák a földet, ők is úgy látnák a földet, mint mi a holdat, tudniillik a legnagyobb égi testnek, úgy

hogy megtudnák különböztetni még a szárazföldet is a tengertől. Az első ábrán láthatni, körülbelül milyennek a látszanék a föld, a holdról tekintve.

Már a többi csillagok lakói, — ha vannak — nem látják a földet olyan szép

A FÖLD A HOLDRÓL TEKINTVE.

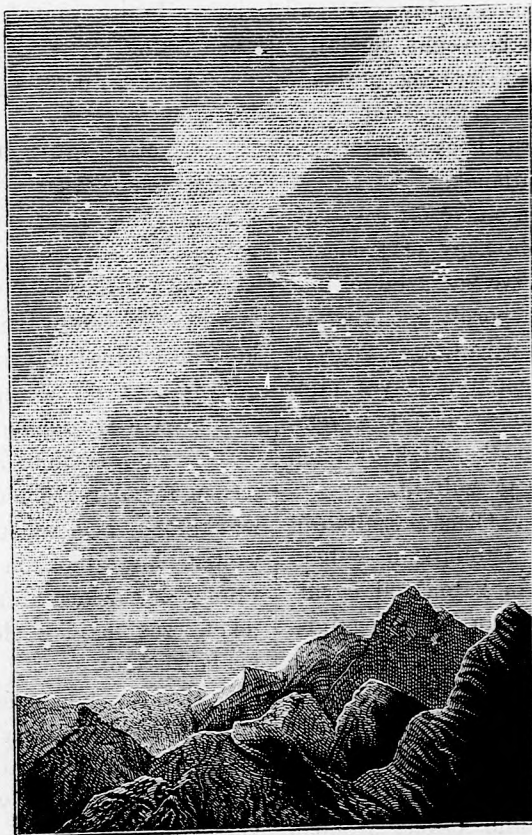
nagy
nak.
mely
már
tünik
tatja
A m
labb
gokró
kább
látják
s a vi
telen
geibe
több
ról m
taláb
látha
még
szerü
veik
is, m
a nag
ségbe
eziség
pors
Ha t
távol
kon,
mi lá
nak e
azok
tudja
föld
világ

OZ

H
tán,
édes

nagy gömbnek, hanem csak kicsi csillagnak. Például a Merkúr nevű csillagról mely pedig aránylag közel van hozzánk, már csak kissé nagyobbocská csillagnak tűnik fel a föld, miként azt a 2 ábra mutatja (a nyíllal megjelölt csillag a föld.)

A még távolabb eső csillagokról mindinkább kisebbnek látják a földet s a világűr végtelen messzeségeiben levő legtöbb csillagokról már egyáltalában nem is láthatják, ha még oly nagyszerű távcsöveik volnának is, mert a föld a nagy mindenségben oly picizség, mint egy porszemecske. Ha tehát ama távol csillagokon, melyeket mi látunk, vannak élő lények, azok azt sem tudják, hogy a föld létezik a világon!

A FÖLD A MERKURRÓL TEKINTVE.

OZMÁN SZULTÁN BARÁTAI.

— Kelti történet. —

HAJDANÁBAN, nagyon régen élt egyszer egy hatalmas uralkodó, Ozmán szultán, aki úgy szerette alattvalóit, mint édes gyermekeit. Boldog uralkodó volt,

mert őt is viszont szerették alattvalói s annyi barátja volt, mint talán még senkinek a földön. Mindenki barátjának, testvérének nevezte, mindnyájan örök hű barátságot esküdtek neki mind haláláig; —

mindnyájan, csak egy öreg szegény ember nem, aki minden nap ott üldögélt a királyi palota kapujánál s egy-egy kis alamizsnát kapott a jószívű uralkodótól.

A szegény öreg nem ígért semmit, mert hát — úgy mondá — mi haszna lehetne a hatalmas szultánnak egy ilyen szegény koldusbarátságából? A nagy urak elismerték, hogy a koldusnak igaza van, de épen azért el is akarták onnan űzni

az öreget. Ezt azonban a jószívű Ozmán szultán nem engedte meg. Az öreg koldus azontul is mindig ott üldögélt a palota kapujánál és megkapta alamizsnáját.

Egy napon Ozmán szultán hirt kapott, hogy országa határain ellenséges se-

reg ütött be és ott pusztit, gyilkolja a lakosságot. A vitéz szultán azonnal összegyűjtötte katonáit és utra készült hogy kiverje a vakmerő ellenséget. Mielőtt eltávozott, a kormányzást első miniszterére, Maltosra bízta, aki legjobb és leghivebb barátja volt. Maltos szegény szülőktől származott s Ozmán kegyelme emelte őt magasra, a legelső helyre az uralkodó után; nagyon természetes tehát, hogy Maltos maga és mások is őt tekintették a szultán legjobb barátjának.

Mikor a szultán eltávozott a seregével, Maltos és a többi nagy urak messze elkisérték és könnyezve bucsuztak el tőle, sőt Maltos a földre borult és fájdalma jeleül össze tépdelte ruháit. Az a vén koldus persze nem mehetett a fényes öltözetű nagyokkal, hanem betért a templomba és buzgón imádkozott, hogy Isten segítse győzelemre a jó szultánt.

Sok idő mult s Ozmán szultánról semmi hír sem jött. Utoljára már félni kezdtek, hogy Ozmán katonáival együtt vagy elesett a csatában, vagy fogságba került.

Egy napon végre, már az esti szürkületkor, rongyokba öltözött, portól fedett ember érkezett a város kapujához és bebocsátást kívánt, mert fontos hirt hozott a királytól. Az őrt álló katona azonban nem akarta bebocsátani, sőt ütleggel fenyegette, mondván:

— Bizonyosan valami kóbor csaló vagy, nem a király követe. Ozmán szultán hatalmas és gazdag uralkodó, nem küld ilyen rongyos követet.

— Am legyen, tehát ismerj meg, szólt a rongyos ember és levetette turbán-

ját és álszakálát — én vagyok, szultánok, barátok, kinek mindnyájan hűséget és barátságot esküdtetek. Elvesztettem a csatát s katonáim elhagytak, elüzték, hogy mást válasszának helyettem szultánnak. Szegényen és elhagyottan térek vissza, de itt vannak barátaim, akikre számíthatok.

Az őr egy perczig gondolkozott, aztán így szólt:

— Minthogy már nem vagy többé király, tehát nincs is itt többé semmi keresni valód. Legjobb, ha odább vándorolsz.

— De hát nem vagyok-e barátod?

— No bizony! Sokat ér egy ilyen üldözött koldus barátsága! felelé a katona gunyosan s ezzel becsapta a kaput.

Ozmán egy pillanatig elgondolkozott.

— Első barátom, akivel találkoztam, szépen fogadott! No de az csak miveletlen katona, nem vehetem rossz néven. Itt vannak hivatalnokaim és gazdag alattvalóim, kik nekem köszönhetik szerencséjüket, ezek majd elfelejtetik velem ezt a kis boszuságot.

Bevárta, míg egészen sötét éjszaka lett, aztán kikémlelte a város falának egy helyét, hol át lehetett kapaszkodni. Szerencsésen bejutott a városba, épen egy kert közelében, melyben fényesen kivilágított kéjlak állott. Ismerte a gazdát s egyenesen oda tartott.

— Ugy látszik, épen nagy társaság van nála. Itt sok jó barátomat fogom együtt találni, ezek majd sietni fognak segítségemre.

A kertben nem volt senki, bántatlanul bemehetett egészen a nagy terembe,

hol csakugyan számos előkelő mulatott. A szultán feljök nyujtá kezét, mondván:

— Üdvözöllek, nemes barátaim!

A teremben hirtelen nagy csönd lett s mindnyájan a rongyos vendégre néztek. Azonnal megismerték barátjukat, királyukat, de senki sem sietett eléje, senki sem nyujtott kezét neki.

— Hát nem ismertek rám? szólt ismét Ozmán. Én vagyok — barátotok!

Néhány lépést tett előre — amazok meg hátrább vonultak. Ozmán ismét megszólalt:

— Midőn elindultam a háboruba, könnyeztetek s azt mondtátok, hogy nemcsak hiveim vagytok, hanem igazi barátaim és mind halálig. Ime most szükségem van barátságokra, mert mint elhagyott szerencsétlen menekült tértem haza. Katonáim más királyt választottak, futnom kellett, hogy életemet megmentsem. Ti mindig azt mondtátok, hogy készek vagytok érettem mindent feláldozni s hiszem, hogy most beváltjátok szavatokat. Rejtsetek el ellenségeim elől, kik nem sokára ide érkeznek.

Néhány pillanatnyi mély csönd uralkodott; végre pedig előlépett a házi gazda és így szólt:

— Kedves barátom, az igaz, hogy mi szívesen áldoznánk érted akármit, de hát nem lehet, mert akkor az új király haragját magunkra vonnók. Legokosabb lesz tehát, ha odább állsz, hogy ellenségeid itt ne találjanak? Mi nem fogunk elárulni, hogy itt jártál.

— Oh nem, nem fogunk elárulni, mondák a többiek.

— De hát egy kis segítséget csak adtok, hogy menekülhessek — lovat, ruhát fegyvert?

— Kedves barátom, szívesen adnánk, de ha az új király megtudná, végünk volna, nem tehetünk semmit.

És ezzel szépen kitolták a teremből, bezárták utána az ajtót és tovább mulattak.

Mikor Ozmán ismét kint volt a kertben, felsóhajtott:

— Az a katona legalább őszintén bevallotta, hogy azért kerget el, mert koldus vagyok; de ezek a szenteskedők még barátjuknak szólítanak és — kidobnak. No de nem baj, van mégis egy igaz barátom, kiből nem fogok csalódni.

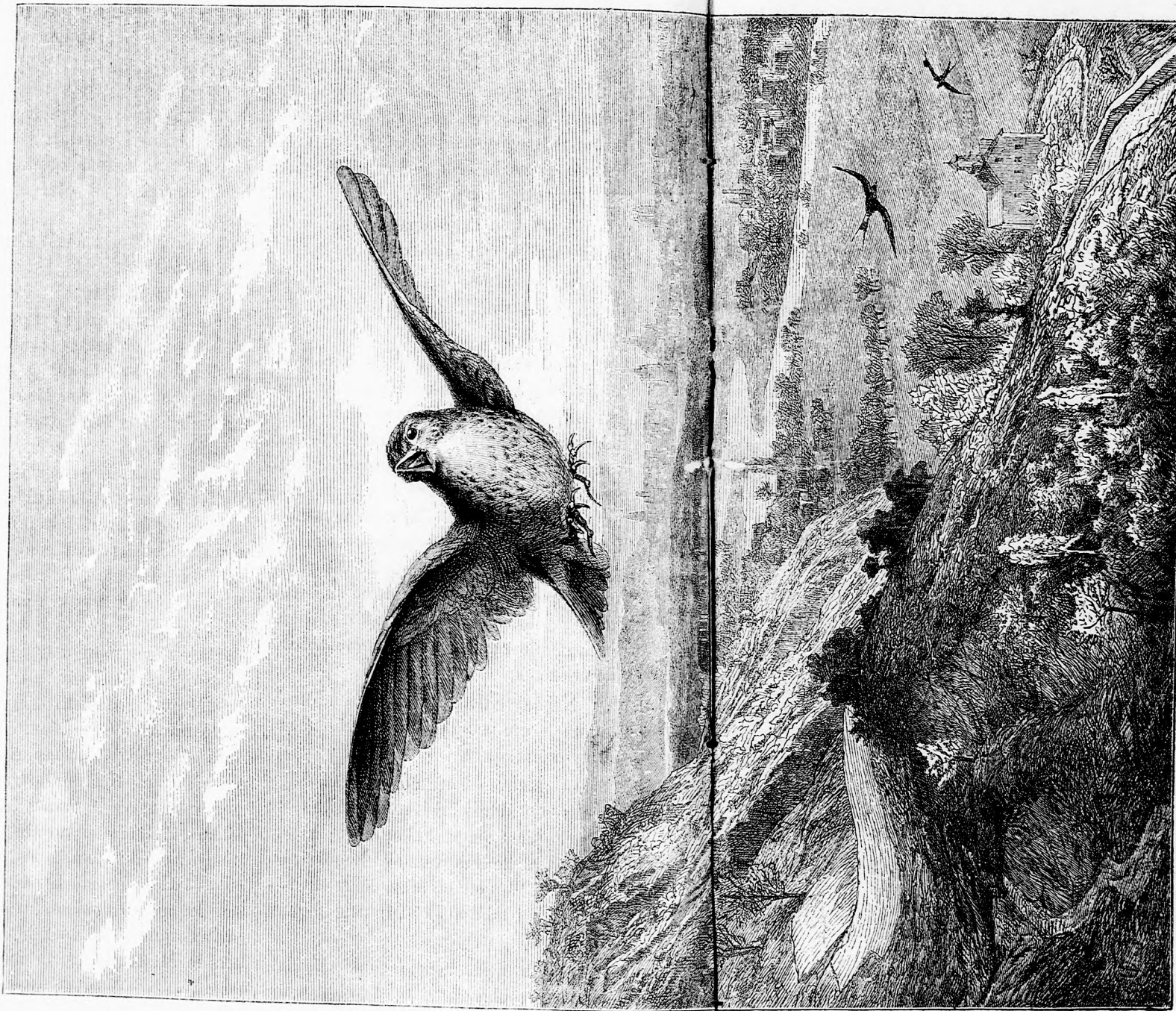
Egyenesen Maltos, az első miniszter palotája felé ment és benyitott a terembe, Maltos éppen ott ült leányával, aki Ozmán menyasszonya volt. Ozmán ezeknek is ugyanazt mondta, amit előbb a mulatozóknak és segítségüket kérte, mert az új király azt ígérte, hogy aki Ozmánt élve vagy halva elfogja, azt első miniszterének nevezi ki s azonfölül még egy kívánságát teljesíti, akármit kíván is.

Maltos rendkívül szívesen fogadta volt királyát, megvendégelte, aztán elvezette hálószobájába, hogy nyugodalmasan pihenjen fáradalmi után. Ozmán egészen meg volt hatva a baráti hűség e ritka példája által és mikor magára maradt, könnyezve felkiáltott:

— Hála neked, Istenem, hogy akikben leginkább bízom, azokban nem is csalatkoztam. A többiek hűtlenül elhagytak, de Maltos és leánya méltók szeretetremre.

(Folytatás a 266. lapon.)

A P A C S I R T A.

Kvint, kvili, kvivít, kvili,
 A nap költét ünnepele
 A kék levegőt szelideli
 S így ad a tavaszról hirt a
 Zengő, lengő kis pacsirta,
 Száll, száll, magasra száll,
 Alig, alig hogy rá talál
 Az éber szem.
 Im egészen
 Eltűnik már

A napsugár
 Széltáradó fényiben.
 Odafen
 Ringatózik mint a hab . . .
 Hirtelen
 Mint a gondolat lecsap,
 Egy kis bogarat elkap
 S vékonyka csőrében
 Óvatosan, szépen
 A fészkébe szalad vele,

Megeteti kicsinyeit
 S újból légbre emelkedve
 Megint így szól: kviri, kvivít,
 Meg azután ismét lecsap,
 Egy kővére rovarat elkap,
 A fészkébe szalad vele
 Fiókjait etetgeti
 És eladdig tömöggeti
 Mig a kisi begyűk tele.

(Folytatás a 263. laphoz.)

Lefeküdt, de elaludni nem tudott, mert a csalódások, melyeket tapasztalt, nagyon fájtak szívének. Gyönyörű holdvilágos éj volt, fölkelte tehát és kiment az erkélyre. Egyszerre a szobából valami neszt hall s amint bepillant, látja, hogy Maltos és leánya lábujjhegyen belopóznak az ajtón. Csodálkozott ezen, de csodálkozását csakhamar rémület és iszonyodás váltotta fel, midőn hallá, hogy Maltos halkán így szól leányához:

— Légy nyugodt, mindenre gondoltam. A tör hegyét méreggel kentem be, ha csak meg is karczolom, meghal.

— De mégis . . . nem jobb volna megmenteni? Ha sereget gyűjtenél, megverhetnéd azt az új királyt, tudod, hogy én Ozmán menyasszonya vagyok . . . királynő leszek, ha ő ismét uralkodó lesz.

— Ne aggódjál, leányom, így biztosabb. Ha megölöm Ozmánt, az új király engemet tesz meg első miniszterének és jogom lesz tőle még valamit kívánni. Én tehát majd azt kívánom, hogy téged vegyen feleségül és így királynő lesz belőled.

— Ám legyen, tehát öld meg!

És Ozmán látta, amint Maltos az ágy felé lopózik. Tovább nem várt, hanem gyorsan leugrott az erkélyről és egész erejéből futott az utcákon keresztül, maga sem tudta hová. Egészen meg volt zavarodva, feje szédült, könnyek toltak szemébe . . . hiszen azok, akikben leginkább bízott, akiket legjobb barátainak hitt, azok meg akarják ölni, hogy az új király kegyét megnyerjék!

Mikor végre kissé megállapodott és körülnézett, látta, hogy a város külső ré-

szébe jutott, hol a szegény nép lakott. Egy házikó ablakában még világot látott s betekintvén, megismerte azt a szegény öreg embert, ki azelőtt a királyi palota kapujánál üldögélt és nem akart barátságot esküdni a szultánnak. Ozmán kopogott az ajtón; az öreg azonnal kinyitotta.

— Béke veled, jó öreg, szólt Ozmán; világot láttam szobádban s bekopogtattam, hogy alamizsnát kérjek, mert szegény és szerencsétlen üldözött ember vagyok. Ellenségeim üldöznek, életemre törnek!

Az öreg egy pillanatig meglepetve nézett a belépőre, de csakhamar megismerte, térdre borult előtte, megcsókolta ruhája szegélyét és mondá:

— Uram, királyom! Minden, amit itt látsz, tied s mig egy csepp vér van ereimben, ellenségeid nem fognak hozzád férni. Van egy jó rejtékszobám, melyben leányom őrizi apró kincseit. Ott nyugodtan pihenhetsz. Zulejka, vezesd urunkat, és királyunkat a kis kamrába.

E szavakra a szoba másik végéből gyönyörű leányka lépett elő s földig hajolván a szultán előtt, elvezette a rejtett szobába. Ozmán lenyugodott, de mielőtt elaludt, észrevette, hogy az öreg az ajtó küszöbére feküdt. Ide be nem jöhet senki, csak az öreg holt testén keresztül!

Ozmán egy-két órán aludt, de még mielőtt megvirradt volna, már fölébredt. Öreg gazdája is azonnal talpon volt és kérdezte, parancsol-e valamit?

— Semmit, öreg barátom. Távoznom kell, mielőtt megvirrad, különben

fölfedeznek. Isten veled! Most még csak egyet kívánok: délben, mikor a sereg a város kapujához ér és a nép odasiet, hogy az új királyt üdvözölje, légy te is a kapunál leányoddal együtt.

— Oh uram, királyom! szólta az öreg elsápadva. Kívánj bármit, kívánd életemet, csak azt ne, hogy ellenségedet üdvözöljem!

— Épen ezt kívánom, szólta Ozmán. Parancsolom s ha igaz hívem vagy, megteheted.

— Ám legyen, te parancsolod s én engedelmeskedem.

Ezzel Ozmán távozott s a város falain keresztül mászva, ismét kijutott a szabadba.

Másnap már korán reggel hírnökök érkeztek a városba, jelentve, hogy a sereg a királlyal együtt délben megérkezik. A nép a város kapuihoz tódult s ott volt az előkelő urak élén Maltos és leányával, hogy az új királyt üdvözölje. És egy sarokban meghúzódva ott volt a szegény öreg ember is leányával. Ozmán parancsolta, hogy ott legyen, tehát megjelent.

Dél tájban a távol felszálló profelhő jelzé, hogy a sereg közeledik. Csakhamar odaértek a deli vitézek a kapuhoz, élükön a fényes sisakos vezérek s ezek közt legelő a király, — de ime, ez nem volt új király, hanem ugyanaz, aki háboruba vezette a sereget, Ozmán! Igen, ő volt, mert Ozmán legyőzte az ellenséget s midőn haza indult, próbára akarta tenni azokat, kik neki barátságot esküdtek, azért jött volt előre egymaga mint rongyos, üldözött koldus. És meg is tudta, kik az ő barátai.

Maltos és a többiek, kik oly hűtlenül elhagyták Ozánt, mikor szerencsétlennek hitték, halálsápadtan térdre borultak és remegve kiálták:

— Kegyelem, oh kegyelem, hatalmas szultán!

Ozman szomoruan végig nézett rajtuk, aztán így szólta:

— Míg hatalmasnak láttatok, barátságot hazudtatok; mikor szerencsétlennek hittetek, akkor elűztetek, sőt életetme törtetek. Katonák! kötözzétek meg és vessétek börtönbe őket!

Aztán körülnézett és megpillantotta a szegény öreget a leányával.

— Te pedig, nemes szíved öreg, ki nem toladoktál hozzám, míg hatalmasnak láttál, de kész valál megvédeni a szegény üldözöttet, jöjj ide hozzám, te vagy az én igazi hívem és jó barátom. Leányodat emelem magamhoz a trónra, ő lesz nóm és királynő, te pedig országom első minisztere.

Azonnal diszes ruhát adtak az öregre és leányára is, pompás gyaloghintóba emelték őket s így vonult be a király a városba, fényes palotájába, hol azután boldogan élt, mert új barátai, kik a szerencsétlenségben is hívek maradtak, nem csalták meg, hanem igazán javára és boldogságára törekedtek.

FÖLOLVASÁS A BEREKBN.

JERTEK fiúk, ülünk le
 Már futostunk eleget,
 Itt a berek hűs szélén,
 Itt nem érzünk meleget,
 Bár a tavaszi sugár
 Ránk jó bőven ereget.

Már most vigan, szaporán,
 Használjuk föl a napot!
 Akinek melegje van
 Tegye le a kalapot,
 Hanem aztán figyeljen . . . !
 Olvasom a „Kis Lap”-ot.

SÉTALOVAGLÁS HAJDAN.

HAJDANÁBAN, a régibb századokban sok dolog máskép volt, mint van most. Az emberek nem laktak olyan nyílt városokban, egyszerű kerítéssel körülvett falusi házakban, mint mai nap. A városok hatalmas falakkal, bástyákkal voltak körülvéve s a város kapuit éjszakára gondosan elzárták; a vidéken lakó hatalmas uraknak pedig sziklatetön épített erős várakban volt hajlékuk. Mert akkor még örökös háborúság uralkodott s nemesak idegen ellenségtől kellett félni, hanem sokszor egyik szomszéd is ráüttött a má-

sikra s egész kis csatákat vívtak egymással.

Ha épen csatározásra, vitézkedésre nem volt alkalom, akkor a délezzel lovagok vadászni, solymászni mentek. A csatlósok fölnyergelték a tüzes paripákat s nemesak az ifjak, hanem a bátor leányok is nyeregbe ültek s bejárták a vidéket, üldözve az erdei vadat, vagy betanított sólymokkal elfogdosva a légben röpködő madarakat. A solymászat különösen kedves multság volt, melyben a nők is részt vettek. A jól betanított sólyom, melynek feje posztóval volt elfödve, egy kis lánczocskával a lovagló hölgy karjához volt erősítve s ott ült nyugodtan, míg szükség nem volt szolgálatára. Ha valamely madarat el akartak fogni, akkor a sólyom fejről levették a sapkát s a levegőbe mutattak a madár felé, melyet el kell fognia. A sólyom villámgyorsan rácsapott a kijelölt prédára s néhány percz múlva elhozta gazdájának, aztán engedte magát ismét lánczra fűzetni.

Sokszor nemesak sétálni, hanem nagyobb utakra is lóháton kellett indulni, mert még jóformán utak sem voltak, arról pedig nem is álmodtak, hogy valaha vasut lesz, mely most egy nap alatt is a félországon végig röpit.

TALÁLÓS KÉP.

Mi ez? Csupor? Nem a, hanem --

A PÓRUL JÁRT VERÉB.

EGYSZER egy verébnek az jutott eszébe,
Hogy behuzolkodik a fecske fészkébe.
Puha pelyhes ágyon jobb lesz neki hálni,
Mint a szalma között szanaszét bujkálni.

Eresz alatt várta, eresz alatt leste,
Hogy mikor megyen el otthonról a fecske.
Alig hogy kitétte a fecske a lábát:
A veréb ott termett s elfoglalta házáat.

Megy haza a fecske. Látja hogy mi történt.
Csiesergi, csiesergi: »Eredj innén tüstént,
Építs fészket te is...« — »Minek

építenék?

Nincs kedvem, nincs kedvem« — csiripel
a veréb.

Látta szegény fecske: kutya van a kertbe'
Szálldosó társait össze-esiesergette.
A fecskék, a fecskék hamar összegyűltek,
Tanácskozás után szanaszét repültek.

Ujra visszajöttek s a verébhez szálltak,
Egyik sarat hozott, másik szalmaszálat.
Ugy befalazták ott, ugy oda temették:
Ha meg nem halt, most is ott jajgat a
veréb.

A „KIS LAP“ jövő számában jelen
meg Forgó bácsi postája.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XVI. köt. 14-ik szá-
mában közölt képrejtvény megfejtése:

„Telefon.“

Helyesen fejtették meg: Kepf
Irénn, Frölich Irma, Bobula Janika, Böhm Nán-
dor, Radocza Hanna, Kauders Ilka, Ella és Lajos.
Volkenberg Gizella és Béla, Hirsch Sebő, Marcse-
kényi Ottmár és Emil, Umbach Lajos és Géza.
Geiger Irén, Réczey Janka, Schwarz Ferencz és
Armin, Jaulusz Gyula és István, Györy Loránd,
Holub Ilonka, Leipziger Ilona és Margit, Weiss
Mariska és Klára, Sárközy Tihamér, Nagy Ma-
riska, gr. Szapáry Ilma, György és József, Schnie-
rer Valéria, Jakobei László, Balássovich Alice,
Frisch Ida, Blaskovics Fridolin, Zuna Gusztáv,
Muzslay Eti, Szalay József, Reiner Gyula, Buday
Emma, Burg Malvin és Jenő, Strék Géza, Stei-
nitz Jenni és Hermin, Schranz Andor, Weisz
Emilia és Alice, Böhm Irma, Imre, Felix és Emil,
Stiller Margit és Klárka, Vaskovics Erzsike,
Grünbaum testvérek, Pártos Gyula, Csukássy
Jenő, gr. Sigray-St. Marsan Sándor, Boróczy
Irénnke, Hanzély László, Strasser Paula, Baur
Ödönke, Neumann Róza, Walder Gyula, Révy
Emma és Károly, Farkas Géza, Maderspach
Sándor és Feri, Berzeviczy Gyula, Deutsch Adél,
Fraenkel Mariska és Józsi, Holpert Paulina,
Szentiványi József, Szőke Erzsé, Held Elemér,
Fürst Aranka és Bertalan, Zsilinszky L., Várady
István, Szentirmay Béla, Cselley Kálmán, Siska
Erzsé, Móricz Ernő, Klein Henrik és Mór, Scheidl
Gusztó és Károly, Unger Irma és Feri, Almásy
Emmi és Imre, Farkas Ida, Cserna Ilonka, Margit
és Erzsike, Siklósy Irma, Gyula és Józsi, Do-
letskó Irénke, Kudelka Berta és Béla, Nagy Lotti,
Brenner Száli, Nagy Emma és Ferencz, Tauszik
Andor, Czebrían István, Belánszky Elvira, Sche-
rer Anna, Pojlák Anna, Bányai Béla, Pákh
Albert, Bayer Anna, Mari és Manó, Horvát
testvérek, Spitz Dolfi, Stern Boriska és Hanni,
Péczy Géza, Bak Hermina, Ilona és Vicza, Vö-
rösváry Ilona, Feri és Ödön, Leichter Etelka,
Moldován Pista, Reinhart Katicza, Duchon Irma
és Beatrix, Reicher Irma és Paulovics Amália,
Kállay Luczika, Balzsay József, Ruisz Teréz és
Antal, Makucz Rezső és Béla, Mandel Emma,
Józsi és Ede, Balczár Irénke, Simonyi Károly,
Pilsák Rudolfin, Köllner Károly, May Aladár,
Csernyus Matild és Klemi, Weisz Róza és Ma-
riska, Schlesinger Mihály, Czanyuga Emma,
Berger Károly, Mesmer Adolf, Lipthay Béla,
Simonyi Ilona, Dallos Paula, Steiner Géza, Barok
Róza, Wagenhuber Lajos, Denk Bella, Ribianszky
Ilonka, Balás Irénke, Kubinyi Pál és Jani, Roxer

Terézia
rek, b.
Gizella
Erzsike
Margit
Gyula,
mann
Margit
bella,
Elza,
Zoltán
Eszter
Sándor
Pista,
Mészár

A
közölt
ték: C
Bajka
minge

A
közölt
ték:
Beer
Borisk

Terézia, Kirkorovics Ilon és Zseni, Hábel testvérek, b. Inkey Imre, Puky Gyula, Engel Ilka, Gizella és Pál, Zajzon Irma és János, Markgraf Erzsike, Lengyel Sándor, Gábor és Lajos, Fuchs Margit, Sellyey Ilona, Früchtl Károly, Gerlóczy Gyula, Richter Aladár, Krudy Bandika, Lichtmann Mór, Wallerstein Aladár és Mór, Biró Margit, Fried Adél, Sebastiani Emilia és Izabella, Peschke Bella, Jerney Elek, Osztróuczky Elza, Miklós és Géza, Hanvay Mari, Erzsike és Zoltán, Freikind Róza, Kézmarszky Marianna és Eszter, Karakásevic Mariska és Olga Scherz Sándor, Kreskay Piroska, Klein Etel, Faragó Pista, Boronkay Sarolta, Bleuer Ilka és Berta, Mészáros Rózsa, Göllner Béla.

A »KIS LAP« XVI. köt. 13-dik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Gerlóczy Gyula, Tokay Lajos, Biró Margit, Bajkay Endre és Pista, Altmann Ilona, Schleiminger J. (hiányosan).

A »KIS LAP« XVI. köt. 14-ik számában közölt szentirási feladványt helyesen megfejtették: Hegedüs Loránt, Frisch Ida, Szalay József, Beer Klotild, Fuchs Róza, Spitz Dolt, Stern Boriska és Hanni, Leichter Ete'ka, Balás Irénke.

A FÉSZEK.

(Képpel a czimlapon.)

INGÓ bokor tetejében
Egy fészekben kis csipaszok.
Ott csücsülnek; anyjok vizért,
Eledelért repült apjuk.

A bokorba kapaszkodó
Folyondárok virágain
Egy pillangó lengedezik
Hímes, könnyű kis szárnyain.

És meglátva a busongó
Madárfészket, vigasztalja:
Ép most látta, itt is lesz már
Nem sokára apja, anyja.

Hoznak vizet, kövér legyet,
Meg egy megsántult rovarkát,
Meg egy . . . de már többet nem szól,
Hátha magát is bekapják!

BETÜ-REJTVÉNY.

1

0 0 0 0 0 0 0 0 0 0
0 0 0 0 0 0 0 0 0 0

Kis Értesítő.

A szegedi árvizkárosultak javára a »Kis Lap« olvasói közül újabban adakoztak:

Mooré Berta gyűjtése 4 ft. (ehhez járultak: Kónis Lajosné 1 ft., Szigethy Györgyné 1 ft., Thury Elekné 1 ft., Mooré Berta 1 ft.); Rosenberg Adél és Marcsa 2 ft., Kepes Margit 1 ft.; Legény Oszkár és Lajka 2 ft.; Perényi Margit 1 ft., Szabady Zelma 2 ft.; Bamberger Jeanette 50 kr.; Szily László 4 ft., Freikind Róza 1 ft.; Hanvay Mari, Erzsike és Zoltán 6 ft.; Semsey László 4 ft., Gönczi Bertalan tanító ur gyűjtése 2 ft. 44 kr., (ehhez járultak: Kardos Kálmán 1 ft., Czibere István, Kovács Béla, Radóczy József, Erdős Erzsébet, Parizsa Irén 20—20 kr., Nagy András 5 kr., Csoma Gábor, Hornyák Boreca, Kovács János, Siri Gyula, Siri István, Csoma Sándor 4—4 kr., Remenyik Lujza 2 kr., Fehér József 2 kr.); Osztróuczky Elza, Géza és Miklós 2—2 ft.=6 ft.; Weisz Margit 1 ft.; Balika Klementin 60 kr., Krámer Nelli és Károly 1 ft.; Farkas Jani, egy szavalása alkalmával eszközölt gyűjtés eredményeképp 6 ft., összesen 44 ft. 54 kr. Ehhez hozzáadva a múlt héten kimutatott 399 ft. 42 krt. tesz a »Kis Lap« eddigi gyűjtése mindössze 443 ft. 96 krt., 3 aranyat és egy magyar huszast.

Ezen adományokat rendeltetésök helyére juttattam s a szenvedők nevében köszönetet mondok a nemes szívű kis adakozóknak.

FORGÓ BÁCSI.

a cicza árnyéka.

A TERMÉSZET MŰHELYÉBEN.

VIRÁGAIT szerte
híntve,
Mosolygón reánk
tekintve.

Száll felénk a kikelet ;
Örül minden : ember, bogár,
Darázs, lepke, szárnyas madár,
Lombos fán a kis evet.

Gyapjas bárány a mezőben,
Kis őszike az erdőben
Bokorban a fürge nyul,
Virág, fű, fa és a esacska,
Vigan szökdelő patakcsa —
Ha a föld ismét ujul.

Ujulás és fölébredés,
Zsongás, bongás és csicsérgés
Hüvös árnyék, verőfény! . . .
Illat, szín, hang összevegyül,
Friss szellő hajt le a hegyről
A természet ünnepén.

S im a fa tövére nézve
Valjon ott mit veszek észre ?
Valóságos bűvölet! . . .
Hát egy kedves kis angyalka
Sötét-kékre és aranyra
Violákat füstöget.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület
Budapest 1879. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.